

derfor, da er det det, man kalder en *petitio principii*, som er en meget nem Ting for den, der bruger den, men som det ikke gaaer an at bruge som Beviis. Da han gif ud fra den Forudsætning, at Adressen var opfyldt, saa svarede nogle Stemmer Nei. Ja, svarer den ærede Herre, jeg vil ikke bevise, at den er opfyldt, men jeg troer, at Majoriteten i Forsamlingen mener det. Naa, det kunde ogsaa være et Beviis, men man sagde: Nei, Majoriteten mener det ikke. Ja, saa mener jeg det alligevel, siger den ærede Herre. Men det er at gaae ud fra det, man skal bevise, og derved kan man komme saa langt, man vil. — Der blev endelig talt om, hvad der vilde skee, naar Rigsdagen besluttede at sige Nei. Der blev fremsat forskellige Meninger derom. Der er blevet sagt, at naar der blev sagt Nei, og Regjeringen som Folge deraf opløste Thinget — den er bleven opfordret dertil fra forskellige Sider — vilde Regjeringen seire. Naa, det er et godt Raad, som Regjeringen vel ogsaa, hvis Sagen skulde gaae den imod, rimeligviis vil tænke paa, om den skal bruge eller ei; det er jo et constitutionelt Middel, som Regjeringen er fuldkommen berettiget til at anvende. Men naar den ærede Taler støttede sig paa, at Folket var kjed af disse politiske Kampe, disse Kampe af reen abstract Art, at det vilde have materielt Udbytte deraf, saa siger jeg: Ja, det er meget muligt, og det er ikke forunderligt, om det er kjed af disse politiske Kampe og politiske Kampmand; men een Ting er det ikke kjed af, det er ikke kjed af sine politiske Rettigheder. Naar vi komme til Folket og sige: Vi ere kjede af at denne Kamp, vi ville have den bragt til Ende; saa siger Folket: Ja, jeg er ogsaa kjed af den Kamp, men jeg er ikke kjed af mine politiske Rettigheder, dem vil jeg beholde, og dem vil jeg staae paa, naar man vil berøve mig en for stor Deel af dem. Derved er ogsaa Svaret givet paa, hvad min ærede Nabo spurgte om: Forstaae Valgerne dette? Jo, Valgerne forstaae, at de have politiske Rettigheder og ville ikke af med dem.

Den meget ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 2den Valgfreds (Wallentin) er idag

gaaet ind paa Spørgsmaalet om Finantsagerne. Han sagde: Det kan nok være, at de have Ret, som mene, at § 45 vil have en uheldig Indflydelse paa de finantsele Spørgsmaal; men vi maae erindre, at vi have vor særlige Stilling, vi beholde vor Grundlov tilbage. Ja, men den ærede Taler har vist ikke lagt Mærke til, at dette dog under alle Omstændigheder ikke kan gjælde i Finantsager; thi, hvad disse angaaer, da har den særlige Forsamling aldeles mistet sin Stattebevillingsret; den har faaet Ret til at fordele Skatterne og paaligne dem; men den har mistet Bevillingsretten, forsaavidt angaaer de Penge, hvormed Fællesudgifterne overstige Fællesindtægterne. Der er ingen Snak om den Ting. Naar Fællesforsamlingen har besluttet og Kongen underskrevet, at der skal bruges saa og saa mange Penge mere end Fællesindtægterne, saa skal Kongerigets Deel udskrives, enten vi ville eller ikke. Det har den ærede Rigsdagsmand overseet. Det er blevet sagt, at den almindelige Valgret ingensteds havde Erfaringen for sig. Nu have vi haft constitutionelle Monarchier i Europa i de sidste 60 Aar, og der er bleven givet mange Forsatninger, — jeg skal ikke nøiagtig kunne sige, hvormange Forsatninger der er skrevet og navnlig hvormange Valglove, det er da i alt Fald mange hundrede —, og jeg vil derfor bede den ærede Rigsdagsmand at lægge Mærke til, at, dersom man skulde see hen til, hvorvidt Valgloven havde faaet Erfaringen for sig, saa kunde vi ingen som helst Valglov have; thi der er ingen Valglov, jeg har seet, der har faaet Erfaringen for sig. Naar man vil eftersee den Mængde Valglove, der have været rundt omkring (thi der er ingen Valglov, der har faaet Erfaringen for sig, naar man efterseer Valglovene rundt omkring) i Europa, den store Mængde, der har været i Frankrig, Spanien og i alle de forskellige tydske Stater, saa vil man see, at ingen har faaet Erfaringen for sig (flere Stemmer: England!). Jeg vil gjøre de Herrer opmærksom paa, at vi kunne ikke sammenligne England med de øvrige europæiske Stater; i saa Henseende gjøre de Dem skyldige i en stor Feiltagelse; thi De ville erindre, mine Herrer! at der er den Forskel mel-